

Бе дошъл, за да види с очите си мъката, която го изгаряше от толкова дни. От далеч хетерата бе по-опасна. Лукавият бе прелъстил с ~~духавостта~~ ^{вълшебствата} ума му, ден и нощ неотстъпно образът на чародейката го преследваше като черна магия. Споменът за нея бе по-страшен от самата нея.

И затова реши да смаже змъята в самото й ^лтеговиче. Да се убеди колко неверна и празна е властта й над него.

Дързък и опасен бе лекът, с който Иваница искаше да ~~се~~ изцери.

Ефросина леко поглажда косите му, сяда да него.

- Защо дойде, Иоаница? Какво ти ~~се~~ е случило? Толкова са тъжни очите ти...

Тя трепери, за да не разруши с една дума невероятното си щастие.

- За какво ти е мъчно, Иоаница?

С внезапно лице младежът скрива лице в ръцете й, за пръв път от много години ~~сълзи~~ ^{опарват} страните му. В тия нежни женски ръце той изплаква мъката си, като наскърбено нещастно дете... Всичката мъка, натрупана от толкова месеци в сърцето му.

След това се дръпва, грабва дрехата си и избягва. Долу, в предверието телохранителите го чака^т.

- Иоаница! - извиква след него жената.

Но князът не се обръща.

След четири дни идва отново. Но не сам. С Теофил.

Смутена и щастлива, Ефросина не мисли нищо, не иска нищо. Тя е доволна да чува гласа му, да вижда оня синьозелен добър взор. И носи собственоръчно слюдата и чашите, постила трапезата, приготвя ястията. Така е радостна само да служи, да се смирява. Но жестоката бръчка от челото на младежа не се изтрива. Тя знае много добре коя е мъката на княза. Да можеше с билки и заклина-